

Än hejdas vi av branta trösklar, än i smala dalgångar, spärrade av nedrasade block. En bred avloppsfåra beströdd med rött grus öppnar åter en väg. Mellan röda och svarta kullar utbreda sig små slätter. Vi söka oss fram i sicksack, lämna även personbilen och speja till fots i denna labyrint av små trasiga berg, vilka dock vanligen ligga orienterade i öster och väster. Randbergens vattendelare ha vi passerat och terrängen tyckes åter falla mot Lop-depressionen. Men ännu äro vi omkring 130 m. över läger n:r 133. Vi nalkas tydligen den förut nämnda vik, som från Stor Lop-nors gamla torra "schor"-yta sträcker sig mot nordost.

En kringgående rörelse mot nordost och öster för nära randen av denna vik som liknar en väldig slätt lysande ljus gul, här och var genomdragen av mörkare strimmor och av jardangbälten och mesor. Fram på eftermiddagen visar oss en avloppsfåra vägen ned till bäckenets jämna mark. I fåran växte tre anspråkslösa tuvor och här syntes spår av antiloper och vilda kameler. De måste vara förnöjsamma som hålla till godo med en så skral traktering. Även här syntes en tydlig strandlinje eller en flackt avrundad terrass.

Efter åtta mils spaning återvände vi till Serat och anlade lägret n:r 134. De skrovliga kullar vi under dagens färd passerat, bestodo av porfyr, gneis och skiffer.

Natten till den 9 december blev ovanligt mild eller — 6,5° minimum. I lägret kvarlämnades åter allt överflödigt bagage för att göra lastbilen så lätt som möjligt.